

## POSTANOWIENIE

Dnia 9 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie zainicjowanej zażaleniem A. N. ,  
na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w Krośnie  
z dnia 23 maja 2024 r., [...], o umorzeniu śledztwa,  
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu w dniu 9 września 2025 r.,  
wniosku Sądu Rejonowego w Rzeszowie,  
zawartego w postanowieniu z dnia 30 lipca 2025 r., II Kp 1129/24,  
o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,  
na podstawie art. 37 k.p.k., *a contrario*,

**p o s t a n o w i ł**  
**wniosku nie uwzględnić.**

## UZASADNIENIE

Postanowieniem prokuratora Prokuratury Rejonowej w Krośnie z dnia 23 maja 2024 r., [...], umorzono śledztwo w sprawie trzech czynów:

- z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., którego miał się dopuścić sędzia Sądu Rejonowego w Przemyślu orzekający w sprawie II K 333/23;
- z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., którego miał się dopuścić sędzia Sądu Rejonowego w Przemyślu orzekający w sprawie II K 333/23;
- z art. 231 § 1 k.k., którego mieli się dopuścić funkcjonariusze Komendy Miejskiej Policji w Przemyślu, interweniujący na terenie budynku Sądu Okręgowego w

Przemyślu w trakcie rozprawy w sprawie II K 333/23. Powyższe postanowienie zostało zaskarżone przez A. N..

Zgodnie z właściwością sprawa z ww. zażalenia trafiła do Sądu Rejonowego w Przemyślu. Z uwagi na oświadczenia sędziów tego Sądu, postanowieniem Sądu Okręgowego w Przemyślu z dnia 6 września 2024 r., II Ko 165/24, wyłączono sędziów Sądu Rejonowego w Przemyślu od udziału w rozpoznaniu sprawy oraz przekazano sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Rzeszowie.

Postanowieniem z dnia 30 lipca 2025 r., II Kp 1129/24, Sąd Rejonowy w Rzeszowie zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 k.p.k. Uzasadniając wniosek Sąd Rejonowy wskazał, że skarżący A. N. wnioskował w zażaleniu o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi niż sąd właściwy. Skarżący w treści zażalenia, jak również w trakcie posiedzenia w dniu 4 marca 2025 r. wskazał na fakt złożenia zawiadomień o możliwości popełnienia przestępstwa m.in. przez Prezesa Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie oraz Prezesa Sądu Rejonowego w Przemyślu, a także na fakt, iż jeden z sędziów Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie – X. Y. (były Wiceprezes Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie) jest członkiem rodziny jednego z sąsiadów, a nadto jego córka zajmuje stanowisko referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym w Przemyślu.

Ponadto w trakcie posiedzenia w dniu 4 marca 2025 r. skarżący odwoływał się do innych spraw, w tym sprawy prowadzonej z zawiadomienia sędziego Sądu Rejonowego w Przemyślu – X.1 Y.1, który był uprzednio zatrudniony na stanowisku asystenta sędziego w II Wydziale Karnym Sądu Rejonowego w Rzeszowie, toczącej się pod sygn. akt II Kp 761/24, w której również wystąpił z przedmiotowym wnioskiem i Sędzia referent wydał postanowienie w trybie art. 37 k.p.k. W ocenie Sądu Rejonowego sytuacja procesowa zaistniała w sprawie, w tym fakt, że skarżący formułuje zarzuty przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków przez sędziego Sądu Rejonowego w Przemyślu, a nadto wskazuje na zarzuty kierowane wobec innych sędziów tego Sądu, a także kierowanie zawiadomień o możliwości popełnienia przestępstwa przez Prezesa Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie, biorąc również pod uwagę kwestie związane z sprawowaniem nadzoru administracyjnego przez Prezesa Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie nad Sądem

Rejonowym w Rzeszowie oraz Sądem Rejonowym w Przemyśle, mogłoby zarówno w społecznym odbiorze zewnętrznym, jak i w przekonaniu uczestnika postępowania, stworzyć przekonanie co do braku obiektywizmu Sądu Rejonowego w Rzeszowie, co sprzeciwiałoby się dobru wymiaru sprawiedliwości. Kumulacja różnego typu zarzutów skarżących odnoszących się do wzajemnych powiązań sędziów z apelacji rzeszowskiej, w tym chociażby na gruncie zawodowym, może wywoływać u zewnętrznych obserwatorów obawy, czy ta sprawa będzie rozpoznana w warunkach wolnych od wszelkiego rodzaju nacisków, nawet tylko tych będących następstwem samej świadomości istnienia służbowych powiązań sędziów.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Wniosek nie jest zasadny i nie zasługiwał na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Najwyższego nie zachodzą w tej sprawie podstawy do przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości. Obecnie nie dochodzi do sytuacji, w której Sąd Rejonowy w Rzeszowie miałby rozpoznawać zażalenie na postanowienie, którym umorzono śledztwo dotyczące zachowań sędziów tego Sądu lub sądu nadrzędnego. W opisach czynów, w sprawie których było prowadzone śledztwo, wskazano wyłącznie na zachowania sędziego Sądu Rejonowego w Przemyśle oraz przemyskich funkcjonariuszy Policji. Tymczasem ta sprawa została już przekazana z Sądu Rejonowego w Przemyśle (jako ustawowo właściwego) do Sądu Rejonowego w Rzeszowie. W obecnej sytuacji nie ma podstaw do tego, aby Sąd, któremu przekazano sprawę na podstawie art. 43 k.p.k., nie mógł jej rozpoznać bez zagrożenia dla dobra wymiaru sprawiedliwości. W tej sprawie podjęto już właściwe czynności mające zapewnić swobodę i obiektywizm orzekania.

W końcowej części uzasadnienia Sąd Rejonowy wskazuje, że inna ze spraw z zażalenia A. N. na decyzję kończącą postępowanie przygotowawcze została przekazana innemu sądowi równorzędnemu przez Sąd Najwyższy. Taka sytuacja rzeczywiście miała miejsce (zob. postanowienie z dnia 29 stycznia 2025 r., III KO 202/24), jednakże w tamtej sprawie Sąd Rejonowy w Rzeszowie miałby rozpoznawać zażalenie na postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa co do

czynu, w zawiadomieniu o którym wskazano jako sprawcę sędziego Sądu Rejonowego w Rzeszowie. Była to sytuacja zgoła odmienna od tej, która powstała w niniejszej sprawie.

Jednocześnie Sąd wnioskujący pomija, że Sąd Najwyższy rozpoznawał jeszcze inny wniosek w sprawie A. N.. W postanowieniu z dnia 10 marca 2025 r., III KO 21/25, słusznie wskazano, że o potrzebie przełamania zasady właściwości nie świadczą liczne oświadczenia A. N., wskazujące na brak jego zaufania do sądu, sędziego referenta, czy też szerzej wymiaru sprawiedliwości. Sąd Najwyższy zawarł w uzasadnieniu ww. postanowienia bardzo trafne stwierdzenie, zgodnie z którym jakakolwiek „aktywność” procesowa strony postępowania, przejawiająca się nieraz w instrumentalnym wykorzystywaniu przysługujących jej uprawnień, a zatem podejmowaniu czynności mających wyłącznie na celu odsunięcie od orzekania konkretnego sędziego (czy też rozpoznanie sprawy w konkretnym sądzie), nie może jednak uzasadniać jego wyłączenia, jak i przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 k.p.k. Toteż fakt złożenia przez A. N. zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa przez Prezesa Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie (jak wynika z treści zażalenia skarżącego – niezwiązanego bezpośrednio ze zdarzeniami z dnia 3 października 2023 r. w toku rozprawy w sprawie rozpoznawanej przez Sąd Rejonowy w Przemyślu o sygnaturze II K 333/23, które były przedmiotem umorzonego śledztwa), nie może obiektywnie rzecz biorąc spowodować u postronnego, ale racjonalnego, obserwatora przekonania o niemożności sprawiedliwego, bezstronnego rozpoznania przez Sąd Rejonowy w Rzeszowie zażalenia skarżącego na postanowienie o umorzeniu tego śledztwa.

Mając na uwadze powyższe, należało orzec jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[J.J.]

[r.g.]

